

горе и мухи му пускашъ? Ха стига си плакалъ, че като взема пржчката да те нашлава, ще видишъ единъ плачъ!

Пжтешествията изъ околноститъ продължаваха, побоищата сжщо.

Едно слънчево утро децата натовариха Марко, накачиха се отгоре му и поеха изъ баиритъ. Петко, най-голѣмиятъ, държеше юздитъ на добичето и немилостиво го шибаше съ пржчка по гърба. Пжтеката бѣ стрѣмна, трѣбваше да се спуска по надолнище, и умното добиче пристжпяше много предпазливо. Трѣбваше всички деца да слѣзатъ. Остана само Петко. Магарето се извърна въ страни, сякашъ да види какво става и, щомъ съзрѣ на гърба си най-коравосърдечното момче, що немилостиво го биеше съ пржчката, подскочи, хвърли заднитъ си копита, и Петко отхвърча съ главата надолу. Три дни носи завързана главата си, като съ чалма. Дѣдко му се смѣеше:

— Ей, анадолски ходжа! Дано сега ти дойде умътъ въ главата!

Но имаше и хубави нѣща презъ това лѣтуване. Всѣка сутринъ дѣдо Тако отиваше на пчелина, туряше мрежа на лицето си, ржавици на ржцетъ и отваряше капацитъ на кошеритъ. Оттамъ той вадѣше вкусни пити — натежали отъ медъ. Старецътъ отчупваше по едно парче отъ питата и даваше на децата за закуска. Тѣ се въртѣха весели около него и току подвикваха:

— Дѣдко, дай ни още по малко медецъ. Много е сладъкъ!

— Отваряйте си очитъ, брей! — думаше имъ дѣдо Тако и ги пждѣше на страни. — Пчелитъ жиятъ!

Петко и Динчо наблюдаваха, какво върши дѣдо имъ, и се споглеждаха изъ подъ вежди: кроеха нѣщо.

На следната утринъ, въ недѣлята, когато дѣдко имъ отиде да се черкува, двамата палавци се отправиха къмъ пчелина да ядатъ медъ. Отведоха съ себе си и Марка. Веселчо оставиха на магарето, съ саханъ въ ржце, а магарето вързаха за черешата.

Отвориха единъ кошерь и зачу-